

[Aksel Larsen.]

jeg fremførte, og har til Dato ikke svaret paa dem. Saa kan jeg ikke lade mig imponere, for at bruge Ministerens Ordvalg, af, at Ministeren foretrækker nu ved tredje Behandling, hvor han har alle Forretningsordenens Kort paa Haanden, at grave Sagen op og fremføre nogle Paastande, for hvilke Ministeren overhovedet ikke kan føre noget Bevis. Ministeren har fuldkommen misforstaaet det hele, hvis han virkelig har den Opfattelse af den russiske Lovgivning, som han her gav Udtryk for.

Jeg ved ikke noget om Stillingen i Regeringspartierne, siger Ministeren. Nej, men jeg ved i hvert Fald, hvem der sad i Svangerskabskommissionen, og jeg kender de paagældendes Stilling, for jeg har set deres Underskrift paa Svangerskabskommissionens Indstilling; jeg kender adskillige ogsaa i denne Sag førende Medlemmer af den socialdemokratiske Gruppe og deres Stilling til Spørgsmaalet, før Ministeren kasserede Svangerskabskommissionens Betænkning og kom med sit eget Lovforslag. Hvilke Forhandlinger der saa er ført i Regeringspartierne, derom kan jeg naturligvis ingen Viden have, og i den Henseende er det for mig ingen som helst Oplysning, at Ministeren siger, hans Forslag er blevet ændret forskellige Gange, naar jeg intet aner om, hvorledes Ministerens oprindelige Forslag var, og hvilke Ændringer der er gennemført. Jeg ved kun, at Ministeren i Debatterne her i Tinget med den ham egne Maade at debattere paa har opfattet enhver, selv den beskedneste Indvending mod Regeringens Forslag som en personlig Fornærmelse mod Ministeren og har betegnet alle, der paa noget som helst Omraade maatte have en fra Ministerens i ringeste Grad afvigende Opfattelse, som forvirrende Elementer, der kun havde til Opgave at sprede deres egen Forvirring i Befolkningen. Jeg ved, at Ministeren fra første Færd her i Tinget har hævdet, at klarere end han havde skrevet det Forslag, der var lagt paa Rigsdagens Bord, kunde det overhovedet ikke formuleres. Ja, naar det er Forholdet, maa man undskylde, at jeg giver Ministeren Hovedæren for Forslaget og alligevel siger: det er forbløffende, at Ministeren har kunnet faa dette gennemført i Regeringsgrupperne. Jeg er desværre nødsaget til

at sige, at jeg, som Landet ligger, maa have et blegt Haab til Landstinget; det kunde dog være; at Landstinget ikke naaede at færdigbehandle dette Forslag og derfor ikke fordærvede saa meget, som der her er Tale om, inden Rigsdagen skal hjemsendes.

Justitsministeren (Steincke): Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen skal slippe for noget Svar fra mig i dette Tilfælde; der er jo i Virkeligheden ikke noget at svare paa. (Aksel Larsen: Det er klogt!). Om det just skulde være dumt at give det ærede Medlem Svar, ved jeg ikke, men det er i hvert Fald rimeligt at lade være.

Det ærede Medlem Hr. Victor Fürschel spurgte, hvad Formaalet var med at udsende den Begrundelse for Afslaget paa Benaadningsansøgningen. Formaalet var ene og alene at oplyse Forsvareren, med hvem vi havde haft en meget lang Samtale om denne Sag, om, hvorledes Justitsministeriet saa paa den, og jeg blev meget forbavset ved at se, at Forsvareren derefter styrtede til „Ekstrabladet“, for det maa han formodentlig have gjort, med Begrundelsen, der aldeles ikke var tænkt at skulle være offentlig; det gør selvfølgelig ikke noget, den er underskrevet officielt, det var blot ikke min Mening, som det er insinueret fra nogle Sider, igen at optræde offentligt. Derimod var det min Mening, at den, der havde henvendt sig til Justitsministeriet i Sagen, skulde have vor virkelige Begrundelse.

Det ærede Medlem spurgte dernæst, i hvilken Lovbestemmelse jeg har fundet Hjemmel til at eftergive 2 Dages Straf. Jeg maa sige, at i Øjeblikket ved jeg det ikke, for det er en ældgammel Praksis, ogsaa i Overensstemmelse med Hans Majestæt Kongen, at man i ganske særlige Tilfælde uden at indhente kongelig Resolution kan f. Eks. lade en Fange, hvis man skønner det forsvareligt, besøge sit Hjem en Dag eller to, selv under Afsoning af Straffen, deltage i Familiebegravelser, løslade ham en Dag eller to før, hvis det har særlig Betydning for ham, o. lign. Jeg erindrer ikke i Øjeblikket, hvor den positive Hjemmel haves, men det er i hvert Fald en ældgammel Praksis.

Til det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit skal jeg blot sige, at hvis vi virkelig i Løbet af kort Tid naaede saa langt